# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **s4ei s. r. o.,** se sídlem Mičurinova 1752/9, Znojmo, zast. Ing. Jitkou Routkovou, daňovou poradkyní se sídlem U Bulhara 1611/3, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Kraj Vysočina**, se sídlem Tolstého 2, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2016, č. j. 903838/16/2907-50524-701530, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 62 Af 72/2016, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

**t a k t o :**

**I.** Návrh žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu **s e z a m í t á .**

**II.** Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

## O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem podaným u Krajského soudu v Brně 15. 8. 2018 se žalobkyně (dále „navrhovatelka“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Požaduje, aby krajskému soudu byla uložena lhůta k postoupení žaloby k vyřízení opravného prostředku odvolacímu orgánu ve smyslu § 46 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud žalobu odmítl pro nevyčerpání opravných prostředků, ale věc podle citovaného ustanovení nepostoupil. Podle navrhovatelčina názoru si soud nevšiml, že k žalobě omylem připojila jiné než napadené správní rozhodnutí. Součástí chybně připojeného rozhodnutí bylo i poučení o možnosti podat odvolání, v žalobou napadeném rozhodnutí však takové poučení nebylo. Ve věci tedy sice byly splněny podmínky pro postup podle § 46 odst. 5 s. ř. s., soud to ale s ohledem na výše uvedené nezjistil a nereflektoval.

[2] Krajský soud ve svém vyjádření k návrhu uvedl, že o navrhovatelčině žalobě bylo rozhodnuto usnesením ze dne 7. 9. 2016, kterým byla žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s 68 písm. a) s. ř. s., neboť proti napadenému rozhodnutí bylo možné podat odvolání. Usnesení bylo zástupkyni navrhovatelky doručeno 9. 9. 2016. Vzhledem k tomu, že ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto, krajský soud není

oprávněn rozhodovat o žalobě znovu. Pokud měla navrhovatelka za to, že krajský soud měl postupovat jinak, konkrétně podle § 46 odst. 5 s. ř. s., mohla se domáhat zrušení usnesení kasační stížností. O této možnosti byla krajským soudem řádně poučena.
[3] Nejvyšší správní soud ve spise krajského soudu ověřil, že navrhovatelka dne 12. 7. 2016 podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2016, č. j. 903838/16/2907 – 50524 - 701530. Žaloba byla odmítnuta usnesením krajského soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 62 Af 72/2016 – 9. Usnesení bylo dne 8. 9. 2016 doručeno žalovanému a dne 9. 9. 2016 navrhovatelce.

[4] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že řízení o navrhovatelčině žalobě již bylo pravomocně skončeno. Navrhovatelka podala jednu žalobu proti jednomu správnímu rozhodnutí, o které krajský soud rozhodl citovaným usnesením, a toto usnesení je již přibližně dva roky v právní moci. Pro toto hodnocení jsou zcela nepodstatná navrhovatelčina upozornění, dle kterých si krajský soud nepovšiml, že k žalobě bylo připojeno jiné než napadené rozhodnutí.

[5] Pro posouzení nynější věci je dále podstatné, že dle obsahu návrhu na určení lhůty se navrhovatelka snaží dosáhnout toho, aby její věc byla „skončena“ jiným způsobem. Krajský soud rozhodl o odmítnutí žaloby pro nepřípustnost z důvodu nevyčerpání opravných prostředků před správním orgánem podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s 68 písm. a) s. ř. s., navrhovatelka však má za to, že měl správně postupovat podle § 46 odst. 5 s. ř. s., tedy žalobu odmítnout a věc postoupit příslušnému správnímu orgánu k vyřízení opravného prostředku (odvolání). V petitu nynějšího návrhu požaduje, aby krajskému soudu byla určena lhůta k postoupení věci v intencích citovaného ustanovení (k odmítnutí žaloby došlo).

[6] Podle § 174a odst. 1 zákona o soudech a soudcích [m]*á-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení (dále jen „návrh na určení lhůty“).*

[7] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu tedy slouží k zajištění práva účastníka řízení na projednání jeho věci soudem bez zbytečných průtahů (viz také čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Z toho také plyne, že úkolem Nejvyššího správního soudu při rozhodování o návrhu na určení lhůty je výlučně posouzení toho, zda v řízení před krajským soudem nedochází k průtahům, tedy zda krajský soud činí v řízení úkony v přiměřených lhůtách (v podrobnostech k tomu srovnej judikaturu Nejvyššího správního soudu v těchto věcech, např. usnesení ze dne 1. 8. 2018, č. j. Aprk 14/2018 – 81). Předmětem posouzení však v tomto řízení není a nemůže být věcná správnost postupu či rozhodnutí krajského soudu.

[8] Z toho je patrné, že Nejvyšší správní soud se nemohl v nynější věci zabývat otázkami, které mu navrhovatelka předestřela. To, zda měl krajský soud postupovat podle § 46 odst. 5 s. ř. s., je bezpochyby otázkou věcné správnosti postupu, respektive rozhodnutí krajského soudu. Tu nelze v řízení o návrhu na určení lhůty řešit, nota bene za situace, kdy je toto řízení již dva roky pravomocně skončené. Jak v této souvislosti výstižně upozornil krajský soud, prostředkem k uplatnění navrhovatelčiných výhrad není

návrh na určení lhůty, ale kasační stížnost, která představuje opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 a násl. s. ř. s.). Navrhovatelka nepodala ve lhůtě dvou týdnů od doručení usnesení krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) proti tomuto usnesení kasační stížnost, svoji situaci tak nyní nemůže řešit tím, že své námitky uplatní za využití institutu, který k tomuto účelu v žádném případě neslouží.

[9] Lze tak shrnout, že navrhovatelka ve svém návrhu neuplatnila žádné důvody, které by svědčily o průtazích v řízení před krajským soudem ve smyslu § 174a zákona o soudech a soudcích. Za těchto okolností nemohl být její návrh opodstatněný a Nejvyšší správní soud jej zamítl.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, byl-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu